

ה"ת 6347/06/16 - מדינת ישראל, רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נגד דמיטרי ציבולבסקי, א.ז. - שרות הספקת עובדים בע"מ

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 6347-06-16 מדינת ישראל ואח' נ' גרוסמן ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשים	1. מדינת ישראל
	2. רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים
נגד	7. דמיטרי ציבולבסקי
משיבים	8. א.ז. - שרות הספקת עובדים בע"מ

החלטה בעניינם של משיבים 7 ו- 8

בפני בקשה להארכת תוקף החזקת תפוסים שנתפסו על ידי המבקשת, למשך 180 יום נוספים, החל מיום 3.12.17, מכוח סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפיז) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969, יחד עם סעיפים 21 ו- 26 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס - 2000.

עניינם של המשיבים נבחן בהחלטות קודמות (ראו בעיקר החלטות מן המועדים 10.4.16 ו- 30.11.16 בצ"א 7415-12-15 וכן החלטת כב' השופט מיכלס מיום 17.9.17 בהליך זה). משכך אין להידרש שוב לסוגיית קיומו של חשד סביר ובחינת היקף שווי העבירות למול שווי התפוסים.

בהחלטתו הנ"ל של כב' השופט מיכלס, צוין בין היתר, כי נציג המשיבה, כמו גם המשיב, לא התייצבו לדיון בבקשה וכי החקירה התקדמה בקצב איטי וזאת בעיקר נוכח העובדה כי המשיב עזב את הארץ. נקבע כי הסבר המבקשת לפיו לא ניתן היה לבצע השלמות חקירה בשל כך- מקובל, כאשר דגש רב ניתן לצורך לחקור את המשיב. עוד צוין כי לאור איזונים שבוצעו בעבר על מנת לאפשר למשיב אמצעי מחיה סבירים, יש מקום להיעתר לבקשה ולהאריך את תוקף החזקת התפוסים. בסיפא ההחלטה צוין כי על המבקשת לעמוד בקשר עם ב"כ המשיב על מנת לנסות ולתאם עימו את הגעתו ארצה לצורך חקירה.

בדיון שהתקיים בפני הובהר, כי המשיב עזב את הארץ ביום 20.6.16 ולא שב. עדיין נדרש ביצוען של השלמות חקירה

בטרם הגשת אישום נגד כל אחד מן המשיבים, שאינן מתבצעות בשל היעדרות המשיב. כתב אישום צפוי להיות מוגש נגד המשיבה על אף שהיא נתונה בהליכי פירוק. ב"כ המבקשת ציינה כי זימון לחקירה נשלח למשיב באמצעות בא כוחו, לשווא. עוד צוין כי המבקשת אינה יודעת היכן שוהה המשיב, כי היא בודקת האם ניתן לחקרו בחו"ל וכי לא מן הראוי להורות על שחרור תפוסים, שכן הדבר יתמרץ את המשיב להמשיך באי שיתוף פעולה עימה. ב"כ המבקשת הפניתה לאמור בדו"חות במ/1 ו- במ/2 מיום 1.1.18 ולחומר ראיות נלווה שצורף. מבלי להכביר מילים אציין כי המפורט במסמך במ/1 מדבר בעד עצמו בכל הנוגע לתמיהות העולות בדבר תום ליבו של המשיב. בטבלה במ/4 פורט גם עניינם של המשיבים ככל שהדבר נוגע למהות התפוסים, קורותיהם ושוויים.

ב"כ המפרקת למשיבה הצטרף לעמדת המבקשת, בהתייחס להתנהלותו של המשיב. הובהר כי ביום 17.12.17 הגיש המשיב, לכאורה בחתימתו, בקשה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, במסגרת תיק הפירוק של המשיבה (מש/18), הנוגעת לכספים התפוסים. לשיטת ב"כ המפרקת, אין להמשיך בהחזקת התפוסים, האמורים להגיע לידי נושי המשיבה, אלא להעבירם לקופת הפירוק. על כך השיבה המבקשת כי המפרקת באה בגדר טוענת לזכות וכי הליכי החילוט קודמים להליכי הפירוק.

ב"כ המשיב העלה טיעונים עובדתיים באשר לזיקה בין מרשו לבין כתב האישום שהוגש נגד מעורבים אחרים בפרשה, אך איני מוצא להרחיב בדבר, שכן אלה נסתרו בו במקום לאחר עיון באותו כתב אישום. עוד העלה טיעון לפיו התפוסים מוחזקים מכוח פסד"פ. גם בכך לא ארחיב, שכן המדובר בטענת סרק מובהקת. התפוסים מוחזקים גם מכוח חוק איסור הלבנת הון. אודה ולא אבוש כי לא ירדתי לסוף דעתו של הסניגור על שום מה העלה טיעונים אלה.

לגופם של דברים, ציין ב"כ המשיב כי מרשו עזב את הארץ כדן, כי הוא מאוים בשל חובות לשוק ה"שחור", דירת הוריו נשרפה לאחר עזיבתו את הארץ ואין הוא מתכוון לשוב ארצה. במענה לשאלותי השיב הסניגור כי אין הוא יודע היכן שוהה מרשו ואין בפיו מענה מדוע לא יחקר המשיב בחו"ל, שכן הוא צריך לשאול את המשיב באשר לכך. לדבריו "לא חייבת להיות סיבה שהוא יתנגד", אך הוא אינו יכול להתחייב בשמו. הסניגור הוסיף וציין כי הוא מצוי עם מרשו בקשר באמצעות דוא"ל בלבד- אף לא טלפון. הסניגור הזמין את נציגי המבקשת לאתר את המשיב באמצעות מספר טלפון הידוע להם, שלדבריו הוא חסום. כמו כן אישר כי את המסמך מש/18 קיבל מן המשיב. לדבריו, המבקשת ידעה כי המשיב מתעתד לעזוב את הארץ אך אין בפיו מענה האם היה ידוע בעת עזיבתו כי אין בדעתו לשוב תוך זמן סביר. לשיטת הסניגור, אין להמשיך ולהחזיק בתפוסים אך כאמצעי לחץ על המשיב לצורך הגעתו ארצה.

ב"כ המבקשת הבהירה כי אין בפניה אינדיקציה לפיה המשיב אכן מאוים.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בכלל החומר הרלבנטי, מצאתי כי דין הבקשה להתקבל.

עיון בכלל האמור- ובשים לב גם למפורט במסמך במ/1 - מעלה תמיהה לא מבוטלת בדבר תום ליבו של המשיב. המשיב שוהה בחו"ל עת ארוכה, אך פועל משם באמצעות בא כוחו למען צרכיו, כפי שמלמדים לכאורה המסמך מש/18 והתייחסות הסניגור אליו. ניתן להתרשם בנקל כי המשיב אינו יוצא מגדרו, בלשון המעטה, להיחקר פעם נוספת. הדעת

נותנת כי בחלוף חודשים של המתנה, לו הייתה נכונות ממשית מצידו להיחקר, היה הדבר קורה, אם לא בארץ אזי בחו"ל.

מצאתי כי קיימת הצדקה עניינית-עקרונית לאפשר למבקשת להמשיך ולהחזיק בתפוסים לשם השלמת החקירה ובחינת אפשרות הגשת אישום. אמנם נטל השכנוע מוטל על המבקשת להצביע על צדקת המשך החזקת התפוסים ועם זאת, לאחר שעמדה בו בפן העקרוני ולאחר שהעבירה את נטל הראיה (הוא הנטל המשני) לכתפי המשיב, לא השכיל האחרון, בשלב זה, לעמוד בו. המשיב בחזקת חף מפשע וזכותו לנהוג כרצונו, בהינתן כי הוא שוהה בחו"ל כדין. עם זאת, המשיב נמנע מלסייע להשלמת החקירה. אין משמעות הדבר כי התפוסים יוותרו בידי המבקשת אך בשל כך, אלא גם בשל כך.

באשר לטיעוני משיבה 8, צודקת המבקשת בטיעונה העקרוני לפיו, ככלל, הליכי החילוט גוברים על הליכי הפירוק. בעניין זה אציין כי דיון בבקשות לחילוט פלילי ולתפיסה במסגרתו, יתקיים לעולם בפני בית המשפט בפניו מתבקשים סעדים אלה. הערכאה ה"פלילית" היא הערכאה המוסמכת היחידה לדון בטענות "טוען לזכות". החריגים לסמכות החילוט נקבעו בחוק, המורה על שני מסלולים בהם מוסמך בית המשפט למנוע חילוט, לטובת "טוען לזכות ברכוש". המסלול הראשון מבוסס על סעיף 36ג(א) לפקודת הסמים - הוא המסלול הקנייני והמסלול השני מבוסס על הוראת סעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון, המקנה לבית המשפט שיקול לפעול כן, בהתקיים "נימוקים מיוחדים". על הטוען לזכות להצביע על זכות קניינית או מעין-קניינית בנכסים. לחלופין, עליו להיות נושא אובליגטורי שהוא בעל "זכות מוכרעת" ביחס למסת הנכסים הכללית של הנידון, וזאת בשונה מאדם שלא הוכחה נשייתו או שמעלה טענות בעלמא (ראו ע"א 8487/09 **ניצני נ' מדינת ישראל**, מיום 27.10.13 וכן ע"א 8679/06 **חביץ ואח' נ' מדינת ישראל ואח'**, מיום 30.12.08).

בעניין **ניצני הנ"ל**, דן בית המשפט העליון בעניינו של מורשע בהליך פלילי שהוא גם פושט-רגל ובשאלה האם נכסיו יחולטו לטובת המדינה או יועברו למנהל המיוחד. נקבע כי העברת כספי החילוט דרך קופת פשיטת הרגל אינה בהכרח רצויה, שכן אחת ממטרות החילוט היא שלילה של כספים אשר ממילא אינם של הנאשם-החייב, שכן אלה הושגו בעבירה. העברת הכספים כאמור מייצרת מצג לפיו המדובר בנכסי הנאשם-החייב, בעוד אין הדבר כך. עלול להיווצר מסלול אזרחי עוקף להליך הפלילי, שטיבו הברחת נכסים ע"י חשודים לטובת תשלום חובותיהם. משכך, ברירת המחדל היא כי רק בהתקיים חריגים, יוצאו תפוסים ממסת הנכסים המיועדים לחילוט, לטובת טוען לזכות.

בענייננו, המפרקת באה בגדר "טוען לזכות" אך לא הצביעה על טעם כלשהו על שום מה ומדוע ראוי להעדיף את עניינה על פני אינטרס המדינה בהליך החילוט.

לאור כל האמור - בקשת המבקשת מתקבלת. תוקף החזקת התפוסים כולם מוארך ב- 180 ימים, החל ממועד תום המועד שנקבע בהחלטה הקודמת. עם זאת, ככל שייחקר המשיב לאחר תיאום עם המבקשת, בארץ או בחו"ל, איעתר לבחינת בקשה שתוגש מטעמו, אם תוגש, לקיצור התקופה.

על המבקשת לכלכל צעדיה בהקדם נוכח האפשרות כי המשיב לא ייחקר.

כלל החומר שהוגש לעיוני ע"י המבקשת יושב אליה באמצעות צוות לשכתי.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ח, 19 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.